



Boulder
Eva Baltasar
Suomentanut Satu Ekman

Boulder

EVA BALTASAR

Suomentanut Satu Ekman

*KOSMOS



Institut Ramon Llull on tukenut tämän kirjan julkaisua.

Otteen Carson McCullersin teoksesta *Surullisen kahvilan balladi*
sivulla 7 on suomentanut Martti Qvist.



Katalaaninkielinen alkuteos *Boulder*

© Eva Baltasar, 2020

Suomenkielinen laitos © Satu Ekman ja Kosmos, 2026

ISBN 978-952-352-368-5

Kansi: Anna Morrison

Kosmos on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

***KOSMOS**

PAINETTU EU:SSA

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@kosmoskirjat.fi

... hänen rakkautensa on yksinäinen.

CARSON MCCULLERS

Surullisen kahvilan balladi

Quellón. Chiloé. Yö vuosia sitten. Vähän yli kymmenen illalla. Ei taivasta, ei kasvillisuutta eikä valtamerä. Vain tuuli, kaiken kaappaava koura. Meitä on noin tusina. Ihmisiä. Sieluja. Tähän aikaan tällaisessa paikassa ihmisiä voi kutsua sieluiksi. Laituri on pieni ja se viettää alaspäin. Saari antautuu veteen aallonmurtaajalla, johon on kiinnitetty pollareita vierä viereen. Ne näyttävät laituria merenpohjassa pitelevien nauhojen suunnattomilta, muodottomilta päiltä. Siinä kaikki. Hämmentelen saarelaisten hiljaisuutta. He istuvat sateessa hajallaan, arkunkokoisine kantamuksineen. Tuulenpitävät sadeviitat yllään he syövät ääneti, ruokatermos jalkojensa välissä. Ja odottavat. Sade piiskaa heitä kuin kiroten, valuu kumaria selkiä pitkin ja muodostaa puroja, jotka virtaavat meren äärettömään, väsymättä vettä vetävään kitaan. On oudon koleaa, olen kai niellyt kylmää, sillä se tuntuu raivoisana ja taistelunhaluisena ihon alla ja syvemmälläkin, elinten välisissä holveissa. Olen ollut kolme kuukautta nuorten kesäleireillä laittamassa ruokaa. Iltaisin

pyöräilin ryypylle kylän majatalon baariin. Siellä ei juuri naisia näkynyt. Työmiesten rituaali. Tummat hammasrivit tervehtivät. Ympärillä olevista pöydistä minulle puhuivat suolaiselle kallioperälle hitaasti versoneiden sukupuiden pikimustat silmät. Puhuivat kaikkien vainajien puolesta.

En ole hääppöinen kokki, olen kouluttamaton mutta kelvollinen laivakokki. Eniten pidän työssäni elintarvikkeiden käsittelystä silloin kun ne ovat vielä kokonaisia, kun jokin niissä julistaa paikkaa, alkuperää ja sitä välitöntä yksinäisyyden piiriä, jota kaikki elävät olennot tarvitsevat kasvaakseen. Vettä, maata, keuhkoja. Vaitonaisuuden edellytyksiä. Elintarvikkeilla on kuori tai nahka, ja niiden valmistamiseen tarvitaan veitsiä. Jos josain olen hyvä, niin paloitlemisessa. Muuhun ei tarvita erityisiä taitoja. Kädet tottuvat vähitellen maustamaan, kuumentamaan ja yhdistämään aineksia, kunnes liikkuvat itsekseen. Olen työskennellyt kouluissa, vanhainkodeissa ja vankilassa. Pestit kestävät viikkoja, luisuvat otteestani, ne ovat rasva jota hankaan pois. Ennen kuin tulin Chiloélle, pomoni yritti selittää, että ongelma ei ole ruoassa vaan minussa. Keittiössä tehdään tiimityötä, joten jos halusin ansaita elantoni työskentelemällä yksin, minun oli löydettävä riittävän pieni keittiö.

Laiva saapuu puoliltaöin. Se syöksyy eteemme pelottavaa vauhtia. Ehkä vaikutelma johtuu kaatosateessa vihlovista valoista, jotka panevat meidät räpyttelemään silmiämme. Takanamme on liikettä. Joku ajaa mustalla jeepillä rantaan, jättää moottorin tyhjäkäynnille, kutsuu meitä. Saarelaiset nousevat seisomaan. He näyttävät yhdestä suuresta munasta syntyneiltä valtavilta kilpikonnilta. He astelevat hitaasti sateen läpi, ja kun he ohittavat minut, tunnen itseni mitättömäksi ulkomaalaiseksi, valkoiseksi kuin tauti ja likomäräksi tummansinisessä sadetakissani. Minun olisi kaksinkertaistettava sitkeyteni päästäkseni heidän tasolleen. Olen kuitenkin toiminut heidän tavallaan, raapinut kynsilläni saarta ja todennut, että pehmeät sormet voivat kovettua, että sydän hallitsee ruumista ja muokkaa sitä ensimmäisellä käskyllään, tahdonvoimalla. Asetumme kuljettajan oven taakse suojaan. Hieron hupun alla silmiäni ja yritän käsittää, mitä on meneillään. Kolikot ja setelit vaihtavat omistajaa. Autosta kuuluu kielisoittimen ääntä, kuin myrskyä ylistävä sävelmä. Ostan matkalipun vyölaukusta kaivamillani pesoilla. Loput kolmen kuukauden palkasta olen käärimyt aluspaidan alle ihoa vasten kelmuun.

Tuntuu kuin meri olisi heittänyt meille laskupor-
taat, tullut noutamaan meidät. Kannan painavaa
reppua selkä vääränä. Puristan molemmilla käsillä
köysiä enkä päästä irti. Huudot estävät meitä

pysähtymästä. Laivaan astuessani ajattelen, ettei alus ole järin suuri, ja äkkiä hiljenee, kuuluu vain vaimeita ihmisääniä, joita luonnonvoimat eivät peitä alleen. Laskeudumme metalliportaita sivuttaen, varmistaen jokaisen askeleen. Oven takana on tyhjä ruuma. Alus on kauppalaiva, ei mikään risteilijä. Nyykähdamme ruumaan niin kuin olimme olleet vuosikausien pyhiinvaelluksella, ja jotkut meistä katsovat toisiaan ehkä ensimmäisen kerran silmiin. Vieressäni istuva mies ottaa piscopullon esiin ja panee sen kiertämään naukattuaan ensin itse kunnon ryypyn. Nähtäväksi jää, miten rauhanpiippuseremonia päättyy. Riisun sadetakin ja määrän puseron ja puen ylleni repusta hamuamani likaisen mutta kuivan paidan. En tiedä, milloin laiva on lähtenyt, mutta ruuma ryskyy lakkaamatta ylös ja alas. Välillä luiskumme kasassa ruuman toiselle puolelle ja lamppu räpsyy, kunnes meri taas paistaa meidät takaisin. Hampaaton eukko ojentaa minulle pullon hymyilevin silmin. Tartun siihen ja otan huikan. Rakastan tätä paikkaa, kapeita pikisilmiä, jotka eivät kohdista minuun kiinnostusta mutta eivät torjukaan, tätä suurenmoista vapautta.

Sitä tulín täältä hakemaan, nollan alkulukua. Väsyneenä sepittämään ansioluetteleja, puhumaan ja toimimaan niin kuin elämä olisi tarina, niin kuin sisälleni olisi viritetty rautalanka pitämään minua ryhdikkäänä ja lujana. Määränpää tuhoaa

matkan, ja jos elämän on oltava kertomus, se on väkisininkin huono. Mitä oikein kuvittelin tekeväni, kun jätin kaiken taakseni ja lähdin kolmeksi kuu-kaudeksi maailman ääriin? Olin vastikään saanut potkut teollisuusalueella sijaitsevasta ravintolasta. Liftasin sinne joka aamu. Saavuin melkein aina myöhässä, vaikka lähdin kotoa kaksi tuntia ennen työajan alkamista. Päivän paras hetki oli se, kun henkilö- tai pakettiauto pysähtyi sadan tai sadanviidenkymmenen metrin päähän tienreunaan ja vilkutti minulle valojaan. Juoksin hulluna reppu selässä ja takki auki, puhaltaen suustani sekä kylmää huurua että tupakansavua. Jotkut kuljettajat yllättyivät siitä, että olin nainen. Toiset eivät edes huomanneet. Viisitoista kilometriä rauhassa tien päällä, ei missään, reitillä jota nuorystävälliset ihmiset joutuivat ajamaan päivittäin. Olisi ollut paljon mieltäisämpää hypätä liikkuvien autojen kyydistä kuin hyvästellä ja sulkea ovi niin kuin elottoman ystävän ruumisarkun kansi. Mitä oikein kuvittelin tekeväni, kun jätin kaiken taakseni? Luulinko saavani yhtä turmiollisen työpaikan, rähjäisen huoneen jostakin periferiasta, tähdenlentojen nopeudella vaihtuvia rakastajia, jotka palavat yhtenä päivänä sormissani ja unohdetaan seuraavana epätodellisiksi? Päivät seurasivat samanlaisina toisiaan. Selätin ne iltaisin ryyppäämällä, makasin kapeassa sängyssä kuulokkeet korvilla ja tuhkakuppi rinnalla. Olin elänyt hatarassa varmuudessa, hilannut mukanaani muutamaa välttämätöntä tavaraa, joka erotti minut irtolaisesta, hylkiöstä. Minun oli pakko hypätä tyhjän päälle,

siitä oli tullut haaveissani masto, painopiste johon tukeutua, kun elämä mureni ympäriltäni. Olin mätä ja vailla alkuperää, ja janosin ulvottuja maita.

Kova lattia ja tyynynä reppu. Äänettömät matkakumppanit. Minä rungon sisällä, runko myrskyn sisällä, paidan alla seteleitä pullottava kuori. Tänä yönä minulla on kaikki hyvin.

Viivyn laivalla muutaman vuoden. Kapteeni näyttää nokkelalta, kärsivälliseltä, älykkäältä. Häntä kutsutaan nimellä *patrón*. Ohut, punainen iho työntyy hänen paitansa kauluksen alta kuin toinen paita, joka kiristää pinkeänä pienimpiäkin kasvopiirteitä: linjassa toisiaan seuraavia leukaa, suuta, viiksiä, nenää ja otsaa sekä terävää katsetta, silmiä jotka niittaavat jokaisen käskyn ja jokaisen päätöksen. Hän on värvännyt minut, koska en pyydä palkkaa, ainoastaan ruoan ja pedin. Uskon oivaltaneeni, mitä onni on: herätä vihellellen, olla häiritsemättä muita, selittämättä tekojaan ja rojahtaa pikkutunneilla punkkaan jäsenet uupumuksesta turtuneina ja pää hikoilusta ja uurastuksesta puhdistuneena. Laivalla minua pidetään aristokraattisen perheen höpsähtäneenä mustana lampaana, jonka vanhemmat ja sisarukset on tapettu. Muut ovat varmoja siitä, että olen tullut tänne anonyymien miehistön suojiin suunnittelemaan hidasta

ja julmaa kosta viimeistä yksityiskohtaa myöten. Saavat minun puolestani uskoa mitä tahtovat, koska he ovat kohteliaita, koska periaatteessa me olemme keskenämme enemmän veljiä kuin saman äidin pojat. Alus keinuttaa meitä vedessä, rakastaa meitä, ruokkii meitä, saa meidät kunnioittamaan toisiamme. Päästän irti, elämä laajenee painamatta minua alleen, keskittyy jokaiseen minuuttiin, tiivistyy, se on käsissäni. Voin luopua mistä tahansa, sillä mikään ei ole ehdottoman tärkeää, kun kieltäytyy telkeämästä elämää tarinoiden tyrmeään.

Seilaamme Chilen rannikkoa pohjoiseen. Talcahuanoon, Valparaísoon, Antofagastaan, Iquiqueen. En yleensä astu maihin, vaikka joskus tahtoisin. Esimerkiksi Valparaíson öisessä satamassa, hohtavien kukkuloiden suojassa, kaipaen rakastajaa. Istuudun kannelle, juon, poltan puoli askia tupakkaa ja tunnen itseni ääliöksi. Sylissäni ei ole ollut naista yli vuoteen. Kehoni soimaa minua, kärttää toista kehoa sammuttamaan järjettömän janon koskettaa ja kiihottaa, kunnes toisen ihmisyyden puhtaus, taika purkautuu. Tahdon kuollakseni avata ja sulkea oven, painia sängyssä huulet huulia vasten, leikata halun halki. Barcelonassa se oli helppoa. Täällä se ei tule mieleenikään. Parempi mennä maate ja uppoutua konkreettisesti muistoihin työntämällä märät sormet jalkoväliin ja antamalla niiden täyttää minut tupakalla ja yksinäisyydellä.

Tämä on paras työpaikka, jossa olen ollut. Keittiö on pieni ja ruosteinen. Uuni, liedellä neljä levyä, työtaso. Kattilat näyttävät merenpohjasta nostetuilta. Onneksi minulla on omat veitset, niistä en luovu edes nukkumaan mennessä; jos jättäisin ne laatikkoon, joutuisin seuraavana päivänä hakemaan ne konehuoneesta. Oli miten oli, kukaan ei tule keittiöön, kun minä olen siellä. Jätän oven auki, ja välillä joku kurkistaa sisään ja pyytää kahvia. Sekoittakoot itse. Minulla on aina kuumaa vettä sekä purkit pikakahvia ja valkoista sokeria. Joskus he istuutuvat nurkkaan. Lepäävät hetken jakkaralla ja katsovat kun teen työtä, kertovat isoäidistään, joka oli verraton emäntä, perinteisten *empanadojen* ja *humitojen* mestarikokki. Ensimmäinen perämies sanelee minulle reseptit. Humitoista ei tule täällä mitään, mutta ryhdyn tekemään empanadoja. Piiraita on suhteellisen helppo pyöräyttää, ja ne ovat kaikkien mieleen, vaikka liha onkin tölkistä ja oliivit ovat mauttomia. Valmistan taikinan aina illan tullen ja jätän sen yöksi nousemaan. Minusta on mukava vetää peitto päälleni tietäen, että myös luomukseni on liinan alla, luomus joka valvoo ja tekee minulle töitä. Seuraavana aamuna ihmettelen, kuinka se on kohonnut, ikään kuin koko täydellinen, kuohkea viljakupu, sen lämpöinen pesä, olisi kaukainen veljenpoika, joka on yllättäen aikuistunut vuoden aikana, kun emme ole tavanneet toisiamme. Sirottelen keittiön työtasolle jauhoja ja vaivaan taikinaa, kaulin, käännän, täytän, nipistelen reunoja kiinni ja kuvittelen olevani hölmö jumala, joka luo uusia

sukuja. Mitä tahansa typerää, kunhan en tunne naisen lanteita, rintoja, pakaroita, täydellistä lihaa kämmeniäni vasten.

Vietämme kokonaisia viikkoja Chiloénmerellä. Se on ärhäkkä meri, ikään kuin sillä olisi saariston ja mantereen välissä tukalat paikat. Siellä on Chilen pahimmat myräkät, joita ei voi verratakaan ensimmäisen matkan myrskyyn. Ne ovat usein niin rajuja, että meidän on pakko suojautua jollekin lahdelle. Odottaa tuntikausia, useimmiten yöllä. Jos mukana on matkustajia, lähetän jonkun viemään heille sämpylöitä. Paikalliset hotkivat ne viimeistä murua myöten, aivan niin kuin jokainen suupala rikastuttaisi ja lujittaisi heitä, pidentäisi heidän ikäänsä ja antaisi loppuvuodeksi uutta elinvoimaa. Laivan harvat turistit sen sijaan kieltäytyvät kaikesta. Kumma juttu, heidän nimenomaan välttelevät risteilijöiden luksusta. He ovat lähteneet kotoaan valmiina tekemään lomastaan tutkimusretken, matkan todelliseen sisimpäänsä. Kun he kuulevat aluksista, jotka ottavat matkustajia, he ostavat liput, myrsky-yöstä innoissaan, rakastaen seikkailuaan jopa enemmän kuin lapsia joita ovat saaneet tai joskus saavat. Kolme tuntia myöhemmin he ovat kalmankalpeita ja wc-pytyn tarpeessa. Heidän vessansa on yläkannella. Ruumasta kaksi kerrosta portaita ylöspäin ja vielä yksi kerros käymälään. Tuuli sylkee vettä heidän kasvoilleen, syöksee silmille etelän sokaisevaa

rankkasadetta. Aallot jymisevät, kuin valmiina nielaisemaan kaiken. En tajua, kuinka he pysyvät hengissä. He kiipeävät ankarasti puuskuttaen, pitelevät olemattomista kaiteista kiinni. Sulkeutuvat vessaan oksentamaan. Aallot yltävät sinnekin, ilmestyvät äkkiä kuin merihirviö, joka painaa heidät seinää vasten, iskee hampaat kurkkuun ja syö heidät suihin. Jos huomaa jonakin päivänä muuttuneeni heidän kaltaiseksi, ammun kuulan kallooni.

Jostakin syystä alan saada palkkaa. Summa ei ole suuri, mutta se muuttaa suhtautumistani työhön: ihan kuin työ ei olisi enää minun vaan jonkun, joka arvostaa sitä ja antaa sen tehtäväkseni. Tunnen menettäneeni jotakin, vaikka olin pitkään puilla paljailla, tarvitsin rahaa. Teen edelleen ruokaa niin hyvin kuin osaan mutta nyt uuden päällikön näkymättömässä lieassa, joka on löyhällä mutta läsnä. Chaiténissa hankin tupakkaa, tamponeja, deodoranttia, sukkia. Oudosti sukat aina katoavat. Ostan vain punaisia tunnistaakseni omani. Chaitén on vakituinen pysähdyspaikka, ja vietän siellä yleensä ainakin pari tuntia maissa. Tyhjät kadut ovat pitkiä ja leveitä kuin kiitoradat. Pyylevä nainen kauppaa mökissään kahvia ja kakkuja. Maaailman parasta sitruunakakkua. Sali on aina täpösen täynnä huolimatta kukallisista verhoista, koristeellisista astioista, pöytäliinoista. Nainen myös vuokraa huoneita. Silloin, kun

viivymme satamassa yli vuorokauden, varaan itselleni huoneen, jotta pääsen peseytymään lämpimällä vedellä ja nukkumaan oikeassa sängyssä, jonka puurunko kestää jokaisen parahdukseni ja ajatukseni. Sadepäivinä tuntuu kuin olisin palannut maailmanvalloitukselta kotiin. Täällä tutustuin Samsaan ja olin jonkin aikaa tietoinen epävakaasta magmasta, jonka yllä valtamerten ja mannerten ihme kelluu.

Viideltä iltapäivällä on jo pimeää. Tilaan kahvin, lasken repun lattialle ja luikahdan yhdelle harvoista vapaista paikoista, parin kyläläisen ja sormiaan teekupissa huljuttavan pikkupojan viereen. Nainen istuu takapöydässä viiden tai kuuden matkatoverinsa seurassa. Albiinokutreja, uimarinharteita. Yrityksen logo rinkoissa ja tuolien selkämyksillä riippuvissa takeissa. He puhuvat hiljaa niin kuin olisivat ruotsalaisia tai juuri löytäneet öljyä. En saa hänestä silmiäni irti, tuijotan kuin aluksen laidalta havaitsemaani haita. Unohdan sokerin, poltan kahvilla kieleni. Tunnen, kuinka halu karahtaa kovaan kiveen ikiajoiksi. Katson häntä ja pakahdun, vaikka hän miten olisi monikansallisen yhtiön veressä ryvettynyttä palkkaa ansaitseva ruotsalainen. Katson häntä ja ilma tihenee. Katse on naru, joka lassoaa hänet ja tuo hänet luokseni. Hän kohottaa päätään, äkkää minut. Tietää heti.

Vietämme yön yhdessä. En vain nai häntä, hion ja viilaan täydellisesti. Nuolen niin kuin minut olisi koulutettu selviytymään autiomaassa. Nielen kuin miekannielijä, hitaasti ja varoen. Tunnit vierivät ja kietovat meidät sisäänsä. Herään puoli kuudelta, juuri ajoissa ehtiäkseni laivaan. On vaikeaa erota, tuntuu kuin ihoni vaha olisi jähmettynyt häneen kiinni. Suutelen häntä, suutelen. Suutelen hiuksia, jotka laskeutuvat hänen silmilleen ja sytyttävät niihin oudon, vaalean valon. Suutelen notkeaa kaulaa, upeaa selkää, tasaisia, pitkän yön jäljiltä tunnottomia nännejä. Suljen hänen silmänsä ja suutelen sinistä hohkaavia luomia. Imen hänen uupunutta, vierasta kieltään. Suudelmani ovat miinoja, joita sijoittelen alitajuisesti, kuin lau-laen, tietäen että seuraavalla kerralla ne räjähtävät, ryöpsähtävät, repivät ruumiita ja leiskauttavat kiviä louhoksesta. Vaihdamme puhelinnumeroita. Syleilen häntä niin kuin hullu syleilee uskoaan tai hirttäytyy puuhun. Ja lähden. Vajaan kolmen kuukauden kuluttua me tapaamme uudelleen. Kolme kuunkiertoa, tuumin.

Ajattelen häntä joka hetki. Kehoni on kuin laboratorio, jossa kypsyy täydellinen jalokivi. Hänen valonsa on yksi mahdollisuus miljoonasta ja minulle pakkomielle. Ruoanlaitto vaatii tavatonta keskittymistä. Ostan eräästä Puerto Monttin antikvariaatista kreikkalaisen keittokirjan. Mausteita, tuoreita vihanneksia, juustoa, karitsan, pik-

kuruisia ankkureita, jotka pitävät jalkani maassa. Työskentelen ovi suljettuna, jotta mikään ei koetelisi kärsivällisyyttäni. Oikeastaan olen aineissa. Samsa virtaa suonissani. Kun suolistan karitsaa, sormeni tunkeutuvat hänen sisäänsä. Kolmen kuukauden kuluessa siirrymme Perun aluevesille. Kuljemme kauemmas kuin koskaan, ikään kuin olisimme pakoteillä. Ei puhelun puhelua, ei viestien viestiä. Ei mitään. Hummusta, moussakaa ja vaikeatekoista baklavaa, jonka päälle pirskotan piscoa ja valutan hunajaa. Kapteeni ylistää minua. Mitä muutakaan minä käsilläni tekisin.

Alamme tapailla. Soitan, kun lähestymme Chaiténia, ja hän ajaa sinne lava-autolla kahdeksan tunnin matkan. Tapaamme majatalon parkkipaikalla. Hän saapuu, pysäköi, pysäyttää moottorin. Avaan oven kiihottuneena ja kumoan kaikki kertyneet kuonat tahrattomana pysyneeseen sisäiseen vuoteeseen. En ole koskaan tuntenut itseäni niin raa'aksi, niin eläimelliseksi. Suutelen häntä kuin sulattaakseni hänen huuliinsa ja hampaisiinsa kerrostuneen halun. Sulkeudumme huoneeseemme. Joskus pääsemme tapaamaan kymmenen päivän välein, toisinaan kuluu kuukausi tai kaksi. Olen hankkinut vyödildon, joka saapuu lentorahtina Yhdysvalloista. Haen sen postilokerosta Ancudista. Se on hieno, sähkösininen kuin huulikalojen koralliriutat. Mikään ei ole parempi keino sammuttaa kesähelteitä kuin

naida häntä vyödildolla, puskea hänet ekstaasiin, taistella minua tempovaa nousuvettä vastaan ennen kuin vaivun hiljaisuuteen. Tunnit kuluvat. Aika tihkuu vartaloistamme, valuu jalkojemme väliin, paukutamme sen nastoilla seinään. En tiennyt, että osaan suudella naista niin kuin suutelen häntä, annan jotakin mitä haudon kaukana, kun hän ei ole luonani.

Hän ei pidä nimestäni vaan antaa minulle uuden. Hänen mukaansa olen kuin Etelä-Patagonian suuret, yksinäiset, eristäytyneet kalliot, maailman luomistyöstä suojaantumiksi jääneet sirpaleet. Kukaan ei tiedä, mistä kivipaadet ovat peräisin. Ne eivät itsekään tiedä, miksi seisovat yhä paikallaan, miksi eivät rapaudu pois. Kerron, että olen nähnyt samanlaisia järkäleitä myös keskellä merta. Laivat kiertävät ne hiljaa, kuin peläten mahdollisesti ylös ponkaisevaa, kimppuun hyökkäävää myyttistä olentoa. Kivet eivät aina ole yksin, joskus lähettyvillä on useampia. Ne saattavat muodostaa labyrinthteja, joihin ei kannata eksyä. Samsa avaa hiuksensa ja pyyhkii niillä otsaani, ripsiäni, kaulaani. Hän kutsuu minua Boulderiksi, ja jos-takin syystä me remahdamme nauruun. Rakkaus taitaa kukoistaa yllämme kuin jättimäinen oksa, joka taipuu koskettamaan herkimpiä, pidentyväisiä taiteitamme.

Merillä työskentelevä Boulder arvostaa vapauttaan, itsenäisyyttään ja vaihtuvien naisten sylejä. Sitten, eräänä päivänä Chaiténin satamassa, hän tapaa Samsan.

Kun Samsa saa työpaikan Reykjavíkista ja pariskunta muuttaa sinne yhdessä, Samsa ilmoittaa haluavansa lapsen. Boulder on vähemmän innostunut mutta ei tiedä, miten sanoa ei. Lopulta hän tajuaa tulleensa vedetyksi mukaan matkalle, joka tuntuu kiittämättömältä ja vieraalta.

Äitiyden muuttaessa Samsan muukalaiseksi Boulderin on päätettävä periaatteidensa tärkeysjärjestys. Voiko rakkaus voittaa vapauden kaipuun?

Eva Baltasarin luoma mestarillinen queer-ääni kuuluu voimakkaana vihamielisessä maailmassa, ja hänen kielensä on kaunista ja särkyvää kuin ikiaikaisissa taruissa.

Eva Baltasar (s. 1978) on katalonialainen runoilija ja kirjailija. Hänen runoteoksensa ovat keränneet lukuisia palkintoja, ja Boulder oli ehdolla Kansainvälisen Booker -palkinnon saajaksi vuonna 2023.

*KOSMOS



ISBN 978-952-352-368-5 | KL 84.2